

ערביי ישראל חצו קו אדום

מאת ד"ר יחיאל שבי

מבט מבס"א מס' 2,055, 28 במאי 2021

תקציר: הפרעות הנרחבות שיזמו ערביי ישראל בתמיכה בחמאס - בעת שארגון הטרור המטיר אלפי טילים על המדינה היהודית אותה הוא מבקש להשמיד - מהוות הסלמה מהותית ביחסיהם עם הרוב היהודי במדינה המחייב את ממשלות ישראל לתת לו מענה נחוש. כל המזדהה עם אויבי ישראל, לא כל שכן בעיתות מלחמה, מן הראוי שלא ייחשב עוד כאזרח המדינה ולא יזכה ליהנות ממנעמיה.

"ח"יבר ח"יבר יא יהוד, ג'יש מוחמד סיעוד - " ח"יבר ח"יבר הוי היהודים, צבא [הנביא] מוחמד עוד ישוב".

בפרעות האחרונות ברחבי ישראל (כמו גם בשטחי יו"ש ורצועת עזה) חזרה קריאת קרב זו ונשנתה בכל חזית שהיא: בירושלים, בלוד, בעכו, בצמתים שנחסמו בגליל, בנגב ובנחל עירון. דומה שהשד הדתי יצא מהבקבוק בכל עוזו והמערכה הנוכחית נסובה על השליטה במתחם הר הבית, אל-חרם א-שריף, שמכונה כעת אל-אקצא. מאות אלפי פלסטינים וערביי ישראל מוסתים עלו לירושלים, נאמנים לקריאתו של יאסר ערפאת: "מיליוני שהידים עולים לירושלים".

הפורעים המוסתים בזו לניצחונות ישראל על הערבים ב-1948 (נכפה) ו-1967 (נכסה) ונשבעו לעולם לא עוד. הפירוד, המחלוקות, משבר פוליטי מהחמורים שידעה ישראל, רשויות שלטון שנלחמות אחת בשנייה, משטרה מוחלשת בעקבות מסקנות וועדת אור, צבא שחייליו מורתעים ומהוססים, כל אלה סימנו לאויבים כי הגיע הזמן להיפרע ביהודים.

סימני אזהרה מקדימים למשבר הלאומי בין יהודים לערבים בישראל צצו במהומות אוקטובר 2000, עת הגיבו אזרחי המדינה הערביים למתקפת הטרור בה פתח ערפאת במתקפה משלהם על שכניהם היהודים. בשנים שלאחר מכן נתקבעה מסורת של ביקורים בשרידי ישובים ערביים נטושים ב"יום הנכפה" וביניהם ח'רבת עזון ברעננה, אום ח'אלד בנתניה, שיח' מוניס בצפון תל אביב וקמון ביקנעם - בהתרסה הברורה "עוד נשוב לשם". ישראליותה של המדינה הוטלה בספק, כי הרי פלסטין זה כאן.

קחו לדוגמה את חבר הכנסת אחמד טיבי: בשנת 2011 קישר בין המאבק הלאומי לדתי, ובין הפלסטינים באשר הם, כשהשתמש בנאום שנשא ברשות הפלסטינית במונח שהידים לכינוי הטרוריסטים מערביי ישראל. בשנת 2014 טען שיש להעביר את מתחם הר הבית לשליטה פלסטינית וחמש שנים לאחר מכן הבהיר לנשיא ריבלין כי

הערבים הם בעלי הארץ ואילו היהודים הם קולוניאליסטים, דבר שהופך את המאבק בהם ללגיטימי. בדומה יצא ח"כ איימן עודה בראש המפגינים בפרעות האחרונות ודירבנם לדרוש את זכויותיהם הלאומיות, בכח .

מדוע ח'יבר ?

בשנת 628 לספירה חתם הנביא מחמד על הסכם שביתת נשק בחודיביה עם אויביו העיקריים, אנשי עירו מכה. לכשנמתחה ביקורת בקרב תומכיו על המהלך מצא מוחמד שעיר לעזאזל בו השתמש בעבר: יהודי חצי-האי ערב, והפעם הכפרים היהודים העשירים בצפון חיג'אז של ח'יבר וואדי אל-קורא. לאחר שפיתה את אנשי ח'יבר לשיחות שלום, חיסל מוחמד את המנהיגים וראשי הצבא שהגיעו לשיחות והטיל מצור על ח'יבר. לאחר כשלושים ימי לחימה נכנעו היהודים, ובתמורה להשאתם על אדמתם קיבלו עליהם את עליונות האסלאם ושילמו לא פחות מחמישים אחוז מהכנסותיהם למוסלמים. ההסכם הפך למודל עבור המוסלמים במקומות אותם כבשו – מס קרקע של חמישים אחוזים, מס גולגולת והכרה בעליונות האסלאם .

גם בארץ ישראל נעלמו היהודים בעקבות כיבושי האסלאם ממקומות בהם ישבו מאות ואלפי שנים. בחברון ישבו יהודים מאז ימי המקרא ועד פרעות 1929; בשכם ובעזה ישבו יהודים עד לשנת 1937; כך גם ברובע המוסלמי, בסילואן, ובחלקים אחרים של ירושלים מהם גורשו בפרעות 1936-39 ומלחמת השחרור, ומקומות אלו הפכו "פלסטיניים".

בפרעות תשפ"א חזר על עצמו "מודל ח'יבר" עת הפכו אזורים נרחבים במדינה היהודית לאקס-טריטוריאליים עבור יהודים עקב החששות לסור ולבקר בם: החל מאזורים צפופי אוכלוסייה ערבית בגליל ובמשולש, דרך "ערים מעורבות" כלוד, רמלה, ועכו, וכלה במרחבי הנגב בהם עושה הפזורה הבדואית מזה זמן רב כבשלה. בפועל מסתמנת מפה טריטוריאלית הזוהה באופייה למפת החלוקה משנת 1947, כמאמר האמרה הפלסטינית: "אל-ג'ליל מת'ל אל-ח'ליל" – "דין הגליל כדין חברון" - שניהם פלסטינים.

הפרעות הנרחבות שיזמו ערביי ישראל בתמיכה בחמאס - בעת שארגון הטרור המטיר אלפי טילים על המדינה היהודית אותה הוא מבקש להשמיד - מהוות הסלמה מהותית ביחסיהם עם הרוב היהודי במדינה המחייב את ממשלות ישראל לתת לו מענה נחוש. כל המזדהה עם אויבי ישראל, לא כל שכן בעיתות מלחמה, מן הראוי שלא ייחשב עוד כאזרח המדינה ולא יזכה ליהנות ממנעמיה.

* ד"ר יחיאל שבי הוא חוקר במרכז בגין סאדאת ומרצה למדעי המדינה באוניברסיטת בר-אילן.